

DONDERDAG 10 APRIL 2008

Het schemert. Het is het ogenblik dat je nog twijfelt tussen 'licht aansteken of niet aansteken'.

Het televisiescherm geeft naar mijn gevoel al licht (en lawaai) genoeg.

Dat is voor mij alvast één van de vele dingen die ik gewoon moet worden.

Dat televisiescherm op de meest onmogelijke uren van de dag. Eerst natuurlijk het feit dat hij, mijn halve trouwboek, daar gewoon zomaar 'IS'.

Ik sta op en hij loopt rond in ons huis.

Ik ga slapen en hij loopt daar nog rond.

Nee, hij is nog niet met pensioen. Hij is met verlof.

Het pensioen is iets voor volgende maand. Nog ver weg dus.

Maar goed, ik krijg alvast een voorproefje van wat het worden zal.

Het begint al meteen 's morgens als ik uit mijn bed kruip. Ja u leest het goed, ik kruip uit mijn bed! Dat heeft iets te maken met beginnende artrose en meer van die razendsnel aanstormende ouderdomskwaaltjes.

Ik weet voor de drommel nooit meer welke dag van de week het is.

En dat gewoon, omdat 'hij' nu alle dagen thuis is.

Soms is het zondag. Dat ruik ik aan de typische zondagochtendgeur.

De geur van de croissants en broodjes die hij, mijn echtgenoot dus, elke zondagochtend recht uit de diepvries in de oven steekt.

Die geur sluipt trappen op, kruipt tussen alle kieren door en haalt zelfs de jongste, die pas tegen het ochtendgloren het bed indook, uit zijn bed. (Soms toch)

Op die jongste kan ik me ook nog een beetje focussen. Die vertrekt op zondagnamiddag terug naar zijn 'kot'. Daardoor besef ik dus meestal ook nog wel wanneer het maandag is.

Maar daarna geraak ik de kluts kwijt. Is het nu dinsdag of donderdag?

Mijn echtgenoot had op de koop toe een job met veel hotel en veel te veel buitenland. Daardoor was ik een eh... nogal vrije vrouw.

Pas op, versta me niet verkeerd, ik ben nog steeds een vrije vrouw.

Ik ga en sta waar ik wil maar plots vind 'ik' dat niet meer zo vanzelfsprekend.

Door het feit dat 'hij' nu thuis is, heb 'ik' het gevoel dat ik me moet verantwoorden.

Dat zegt meer over mezelf dan ik wel wil toegeven.

'Suske, vandaag geef ik vorming van dat uur tot dat uur. Schat, vandaag heb ik een lezing daar en daar. Zoeteke, ik zou willen kuisen (met andere woorden, kunt gij een halve dag verdwijnen).'

'Hij' vindt blijkbaar zonder problemen zijn draai in en rond 'ons' huis.

Klusjes, zowel binnen als buiten, die reeds twintig jaar liggen te wachten, worden plots weer opgenomen. Ik kan het alleen maar toejuichen.

Maar... ik wil wel eens een uur of meer, kwetterend aan de telefoon gaan hangen en plots is dat niet meer zo vanzelfsprekend. Niet dat 'hij' het niet mag horen maar... enfin!

Ik wil ook wel eens graag tot de middag op 't internet zitten en dan ontdekken dat ik nog steeds in pyjama zit. Zoiets doe ik dus niet meer hé.

Om te beginnen zit hij, tegen dat ik opsta toch, al lang op 't internet en van puur frustratie begin ik dan maar de krant te lezen, wat ik vroeger dus nooit deed.

'Ik' moet duidelijk mijn draai vinden. We hebben wel al een en ander opgelost.

Ik zal mijn vroegere vrijheid terugvinden in één van de leeg-

staande kinderkamers.

Er is een pc met bureau en al naar boven verhuisd.

Ik ben er gelukkig mee maar... er klopt iets niet... ik stel me serieus vragen bij:

-Hij beneden met zijn pc en zijn televisie, alleen.

-Ikke boven met mijn pc en mijn telefoon, alleen.

Donderdag, de 10de april 2008, gebeurt er echter iets heerlijks.

Net als ik zit te twijfelen tussen al dan niet het licht aansteken, valt de elektriciteit uit.

Weg televisie, weg pc.

Met de pillamp gaan kijken naar de zekeringen. Niets aan de hand.

Een blik bij de burens zegt genoeg. We zijn niet alleen.

Het duurt.

Het duurt lang.

Het duurt ettelijke, halfopgebrande kaarsjes lang.

'Het duurt wel lang,' zegt mijn echtgenoot.

'Ja', antwoord ik.

Het is intussen echt donker geworden. We plaatsen samen nog meer kaarsjes.

We bespreken welke kaarsjes meer licht geven dan andere.

Ik vind een kaars die zoveel licht geeft dat ik kan verder lezen in 'Onrustvlinder', het nieuwste boek van Anna Coudenys.

De twaalfjarige Lowyse in het boek, leest ook bij een kaars.

Ik zeg het hem.

'Ja', antwoordt hij en 'dat het nu toch wel erg lang duurt.'

Ik besef ineens dat we 'samen' aan 't praten zijn, al is het dan over de gevolgen van 'zonder elektriciteit zitten'.

Ik klap 'Onrustvlinder' dicht.

We praten over wat er allemaal niet werkt nu.

We kunnen bvb geen koffie of thee zetten tenzij we het campingvuurtje zouden boven halen.

Een fles wijn gaat wel. Dat past ook beter bij kaarsjes.

Ik besef ineens dat ik morgen een lezingendag heb in Peer en dat ik om vijf uur wil opstaan om de drukte op 'de Ring' te vermijden.

'De wekker,' fluister ik. (Kaarslicht nodigt uit tot fluisteren.)

'Heb ik niet echt nodig,' antwoordt hij.

Ik beslis om, voor alle zekerheid, de wekker van de GSM op te zetten. Op hoop van zegen dat de batterij niet plat valt. Ik kan die immers niet opladen zonder elektriciteit.

'En Jos, ' zegt mijn echtgenoot plots.

'Wat is er met Jos?' vraag ik verbaasd.

'Die was allicht de koeien aan 't melken.'

'Goh,' zeg ik.

We lachen de avond vol over koeien die half gemolken vasthangen aan machines en meer van die onzin. We hebben in jaren niet zoveel tegen mekaar gezegd.

We gaan samen nul padden overzetten. (Wat hebben die beesten toch dit jaar?)

Als we terug thuis komen floept het licht weer aan.

We lachen nog een tijdje na. We waren blijkbaar op veel plaatsen in huis en hadden onbewust alle niet-werkende lichten aangestoken.

Ik zet de wekker terug juist en steek voor alle zekerheid toch ook maar de GSM in het stopcontact.

'Slaap wel, schat,' zeg ik.

De televisie overstemt me. Mijn echtgenoot hoort me niet meer. Misschien is dat wel de oplossing voor mensen die op pensioen gaan en hun draai nog niet gevonden hebben. Op tijd en stond een elektriciteitspanne van enkele uren.

Graag reacties naar:

Anne Wyckmans / annewyckmans@hotmail.com

02 532 05 12